

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orice corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI

d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR:

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an . . . . . 8 Lei
pe șase luni . . . . . 4 "

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

DACA NENEA IANCU S'ALEGE...

Prima lege pe care o va propune în Camera va fi: Monopolul alcoolului.
In ceea ce-l privește, de fapt, nenea Iancu a monopolizat de mult aproape tot alcoolul din București pentru consumația dîmnealui personală.

LICEELE CAZONE

În două Duminici consecutive, de la fereastra redacției «Zeflemelei», am fost martor ocular și auricular al următorului spectacol:

«Vr'o sută de elevi ai unui liceu din Capitală au trecut pe calea Victoriei, așezați în ordine soldătească, cu ciți-va căprari și sergenți tot dintre ei, cu patru gornişti în frunte și cu o fanfară în regulă ce cînta tot timpul un marș șgomotos.

Mărturisesc, n'am înțeles noima acestei exhibițiuni și nici n'am căzut în admirație în fața acestei parade și parodii militare.

Ce foloase poate să aducă instrucțiunei organizarea unor asemenea regimente liliputiene? Ce, o să pornească oare România vre-odată războiul în potrița furnicilor, cum spune legenda despre Alexandru Machedon?

După cîte știu eu, țara noastră nu aspiră să ajungă o mare forță militară, ca să zică că trebuie să dăm copiilor din fașă să sugă din biberon borș de la cazarmă în loc de lapte, iar cum o crește copăcel să-i punem o pușcă în mină în loc de un arșic și un trombon în gură în loc de acadele.

Eu știu că menirea României e mult mai pacinică; în locșorul pe care l'ocupă cu atîta cînst pe harta Europei, ea nu visează cuceriri, nu năzuiește să treacă globul pămîntesc prin foc și prin sabie, ci tot ce cere este să se desvolte în chip liniștit pe tărîmul economic și cel cultural.

Nu numai că nu văd utilitatea ca liceele noastre să se joace d'a soldații, dar văd chiar o parte vătămătoare în aceste spectacole gratuite pe care unii profesori le oferă Domnului Cască-gură ce se plimbă Duminica pe podul Moșoșoanei.

Am văzut copii miciuți, de constituție delicată, elevi probabil în clasa întâia ori a doua gimnazială, umflindu-se în fâlci și congestionîndu-se ca vai de ei, ca să sufle în cogeamite instrumentele de alamă, încolăcite ca niște enormi șerpi boa în jurul fragedelor lor trupuri. Ce-o fi zicînd profesorul de igienă de la liceul respectiv despre starea plămînilor acestor bieți precoci trîmbiței?

Eu unul, să am un băiat în liceu, i-ași zice: dragu tati, cîntă cu vioara, cu piano, cu flașnetă ori chiar cu drîmbu, dacă simți în tine gust și aptitudini muzicale, dar aruncă dracului namila aia de trombon că d'abia poți să-l porți pe umeri, dar-mi-te să mai și te scremi să scoți din el răgetele-alea asurzitoare!

O, și mai cu seamă nu i-aș permite kinderului să facă exerciții de trombon în casa mea, ca să-mi stirnească toți ciinii din mahala și să-mi spargă timpanul, — pentru nimic în lume!

...Care va să zică, eu să-mi dau prunecul la școală cu speranța să se facă

tobă de carte, și domnii profesori să mi-l facă toboșar?

Mersi!

Care va să zică, în loc de note bune la studiu și conduită, el să se canonească cu niște note muzicale de cele mai multe ori false; în loc de note de trecere să mi'l văd cu note de petrecere?

Mersi!

Înțeleg instrucția militară în școli ca exercițiul gimnastic întăritor, precum înțeleg «flotarea la paralele» ori jocul de oină. Dar maimuțărirea miliției fără nici un sens și folos, asta nu!

Și știți care e origina acestei inovațiuni introduse de puțină vreme în liceele de băieți? (Din fericire școalele de fete au scăpat pînă acum de a fi organizate în regimente de amazoane, pedestre sau equestre, ori măcar în regimente de vivandiere!)

Origina e simplă.

Primul liceu organizat ast-fel a fost cel din Severin. Mare entuziazm la galerie, cînd s'au produs în București mici școlari dresați așa de bine să facă pe soldații, pe toboșarii, pe căprarii, etc! Mișcările lor ireproșabile de păpuși mecanice cu minunate rezorturi au fost cîntate ditirambic de unele gazete cari găseau lucrul sublim; iar directorul liceului din Severin, d. Costescu, a fost transformat într'un adevărat erou — par'că descoperise cîrma balonului.

Succesul acesta, la care s'a mai adăogat mi se pare și oare-cari decorații obținute de d. Costescu, ca generalisim al imitației sale de armată și ca suprem capelmaister al imitației sale de fanfară, a stîrnit — vai — mici invidii în sufletele onora dintre colegii d-sale. Gravitatea solemnă a unui dascăl însărcinat să lumineze generațiile tinere nu esclude adesea oarecari mititele gusturi de cabotinaj. Reclama nu e numai sufletul comerțului; pirdalnică se mai viră cîte o dată și prin sufletele de elită ale domnilor profesori, cum se viră viermele în inima celui mai frumos măr.

Și nu știu cine le-a mai șoptit, ca un demon ispititor, respectabililor profesori:

— Dați-i înainte, stumabililor, cu «stînga 'n pre» și cu toba mare în licee, că M. S. Regelui — care e foarte milităros — îi place grozav!

...Insinuarea asta a fost decisivă. Școalele au început să răsune de zăngănit de săbii și de detunături de arme. Săbii adevărate, nu de mucava; arme Mannlicher, nu pușcoace de soc ca 'n primitivele epoci ale copilăriei noastre!

Geamurile pacinicelor clase, unde altă dată se auzea biziind musca 'n tavan ori vr'un elev luat de urechi, în mijlocul tăcerii atente sau temătoare a școlărilor, geamurile acestor liniștite locașuri au început să se cutremure de gălăgia infernală a marșurilor belicoase!...

Metamorfozarea asta a unor temple în cazarme s'a operat cu o iuțală extraordinară. De ce zel nu sunt capabili niște directori de licee cînd este vorba să se

recomande atențiunei Majestăței Sale și să cucerească în plus și o decorație? Dar ar fi 'n stare să făptuiască adevărate miracole.

Felicitările mele, domnilor; sper că n'a rămas nici unul din dumneavoastră fără o panglicuță cit de mică la butonieră.

Dați-mi voie însă mie, care fac parte dintr'un leat de școlari cărora a 'nceput deja să le înflorească ghiocoi în temple, dați-mi voie să mă gîndesc cu duioșie la timpurile barbare cînd băieții din liceu n'aveau alte noțiuni de strategie militară de cît acele căpătate în războaiele lor cu bulgării de zăpadă, și nu știeau să cînte de cît «carte dragă de la tine» eu pot multe a 'nvăța».

George Ranetti

CIUDATĂ ANTITEZĂ

Tinerimea romînă din București, ducîndu-se zilele trecute la Roma a fost întîmpinată de Baccelli; iar, acum un an, cînd s'au dus la Roma cunoscuta madam... baccelli din București a primit-o tinerimea italiana.

IUBITELE NOASTRE

Cîtă deosebire între iubitele noastre, — muritorii de rînd, — și acelea ale poezilor! Iubitele lor au corp de marmură pe cînd ale noastre mai puțin durabile confecționate din «chaire-fraiche» sunt expuse ca din cel mai mic curent să ia drumul eternității.

Iubitele lor au ochi de stele, de peroleze; ale noastre au o altă compoziție mai aprinzibilă.

Cine n'a auzit pe poet cîntîndu-și clorotica lui iubită cu păr de aur din care s'ar putea tîmădui la nevoie de chlorosă nefericitul nostru budget?

Comunii muritori se mulțumesc cu păr natural și mai ades artificial!...

Aphroditele poezilor visează pe marginea isovoarelor; își mină dorul cu undele clare privind în zarea depărtărilor; pe cînd ale noastre mîncă șapte bit-tecuri, dansează boston și se plimbă 'n muscal.

Poetul tremură 'n mansardă; iubita-i nu suferă, căci fiind de marmură, nu simte schimbarea temperaturii. Dar tu, sărmane muritor de rînd, ce faci cînd se apropie scadența poliței cu care ai plătit elegantul confort al iubitei tale?

Îți încerci rezistența oaselor frontale cu un glonț de calibru mai mare, plătîndu-ți și prin aceasta o ultimă datorie.

Fă-mă Doamne poet măcar pînă o trece primă-vara vieții și focul dragostei, să pot rămîne în sfera mea nemuritor și, mai ales rece.

Decaro.

INCIDENTUL CAIR-CYRANO

D. George Cair, cunoscutul avocat, mare proprietar, publicist și sportsman, ne trimete următoarea scrisoare pe care o publicăm cu plăcere:

Iubite domnule Cyrano,

Ca răspuns la antrefileul dumitale din «Zeflemeaua din 31 Martie, iata ce am de spus:

Nenea Nița al meu, din schița «La club» publicată în Epoca, este un tip care există în realitate și care, zilnic, se manifestează așa cum l'am descris. Strofa atribuită lui este, în adevăr, mereu repetată de dinsul la joc, deci nu e nimic fictiv în schița mea, toate scenele sunt vii, sunt trăite. Așa fiind nu puteam spune că strofa repetată de Nenea Nița este a dumitale, deși o știam bine, pentru că pe de o parte lucrul acesta ar fi avut aerul de reclama—de care nu ai nevoie—pe de alta îmi strica tehnica frazei.

Nenea Nița nu a fost și nu va fi nici odata poet. Este un simplu petrolist foarte simpatic, un burghez cu hază și plin de bani, dar fără inspirațiuni poetice și fără talent de improvizație.

Strofa aceasta era cunoscută de toți ca fiind a dumitale căci toți prin partea locului au citit «Strofe și apostrofe». Înțelegi bine că dacă Nenea Nița, nu-i reclamă o paternitate—de care numai e capabil cam de multă vreme—necum eu care n'am făcut de cit să repet cuvintele din gura simpaticului bancher al clubului.

Îmi ceri o rectificare, și-o dau în sensul acesta, și cred că ești mulțumit, acum primește, te rog, o prietenească strângere de mână.

George Cair.

... Declarăm onoarea satisfăcută.

STROFE ȘI APOSTROFE

DOM PALADU IN ITALIA

— A patra scrisoare trimisă amicului 'mnealui Tarascon —

In clasa 'ntiia din geamnaz
Citisem io că'n Capitol
Un cîrd dă gîște, la un caz,
Cic'au jucat un prima rol.

La Capitol am fost; dar nici
O giscă nu am mai aflat.
Bre, bre, ce talienți calici,
Le-au friptără și le-au mincat!

Da'știi dă poft'o giscă nu-i!
Și noi sireacii la Muzău
Pastrăm ș'acu cloșca cu pui
Și nu mai facem tîmbălău!...

P'acilea e așa chesat
Ca «una lira» e un franc!
P'o liră, dom'le, m'am mirat,
Am dat numa un leu p'a țanc!

— «Ce, ești copil? Mneata glumești!»
'Mi-a zis un țal, și să cruceă
Cînd i-am spus io că'n București
O liră e-un pol și ceva.

Da' lira lor, ca să nu mint,
Nu-i nici măcar d'aur *double*,
Ci e turnată din argint!
Hei, da' ori cum tot liră e!

Șacum, o probă dă mai vrei
Că-i strînge rău criza dă gît
Și că doar gura ce-i dă ei,
Dăstul să'ți spui numa atit:

Dă Cicerone al vestit,
Un orator dă mîna 'ntai,
Dă sigur că ai auzit.
Ei bine, știi ce-a ajuns, mîi?

Dă nu'ți spui drept, să fiu măgar:
Azi Cicerone ast'al lor
E-un fel dă comisionar!!
Auzi fason d'orator!

Parol! Daunazi, însuși el
Mi-a stranportat un geamantal
Din gară și pin'la otel!
Cum ți-se pare, mai? Halal!

pr. conf.
Cyrano.

1 APRILIE

In tot cursul anului, de dimineața
pină seara, ne mințim și ne păcălim
unii pe alții fără șială.

Bărbații își păcălesc nevestele și vice-versa, datornicii își păcălesc creditorii, deputații pe alegători, circiumarii păcălesc pe consumatori cu vinuri fabricate din surcele, ziarele își trag pe sfoară cititorii cu știri de senzație inventate, și așa mai departe.

Considerînd toate acestea, facem o propunere:

Nu s'ar putea oare ca, măcar într'o zi din tot anul, să spunem și noi adevărul adevărat ca mizantropul Alceste al lui Molière?

Cu nițică bună-voință, fenomenul acesta socotim că e realizabil.

Și anume, propunem ca această zi în care să facem învoiala de a nu ne mai păcăli unii pe alți să fie tocmai 1 Aprilie.

La 1 Aprilie, în loc să facem amicilor farse banale sau stupide cum facem de obicei, în loc să-i trimitem spre pildă unde a înțarcat dracu copii ca să vadă un incendiu care nu există însă noi li-l anunțăm cu cea mai mare seriozitate, în loc de asemenea glume proaste propunem să le spunem toate adevărurile ce le ascundem în restul anului. Să-i spunem cutăruia că-i prost, și că numai politeța ne împiedică să-i recunoaștem această calitate. Să-i spunem că-i un șnapan, dar conveniențele sociale nu ne îngăduie să i-o declarăm în față. Să-i spunem într'un cuvînt tot ceea-ce un adevărat amic din ziua de azi cugetă despre bunul său prieten, însă din ipocrizie continuă să-i strîngă mîna.

Să spunem cutărei cucoane că-i bătrînă și slută și că, pe cînd îi facem complimente galante, în gînd ne zicem: aoleo, ce muma pădurii!

In ziua de 1 Aprilie circiumarii să ne vîndă vin nebotezat, băcanii să nu ne înșele la cîntar, avocații și gazetarii să nu mință, soacrele să fie blinde ca mie-

lușei, femeile să nu puie coarne bărbaților și aceștia să nu chefuiască la bal mascat cu Mițele lor, etc.

Ce ziceți? Primiți propunerea asta?

Popescu

DESCOPERIREA MISTERULUI!
UNDE ERA MADAM SMARA?

In numărul trecut al ziarului «Zeflemeaua», talentatul poet Ghiță Delacooperativa a exprimat în versuri măestre surpriza de care-a fost cuprinsă întreaga țară românească, de la Dorohoiu la Severin, aflînd că ilustra noastră amică madam Smara nu a luat parte la manifestația ce s'a făcut în gara de Nord compozitorului Mascagni și nu a rostit prin urmare una din acele cuvîntări pe cari cititorii noștri le savurează totdeauna ca pe niște delicioase trufandale.

«Unde era madam Smara», se întreba poetul Ghiță Delacooperativa, făcîndu-se ecoul legitimei curiozități a opiniei publice alarmate.

Ei bine, acest mister senzațional este astăzi descoperit.

Alt colaborator al nostru, celebrul bard Jorj Delamiđil, după numeroase cercetări, a găsit răspunsul la arzătoarea chestiune: «unde era madam Smara?»

Pentru a nu abuza de paciența cititorilor vii intrigați, publicăm imediat acest răspuns care are și meritul de-a fi scris în versuri bine simțite.

Iată-l:

Unde era madam Smara
Cînd Mascagni a sosit?
Se 'ntreba în toată gara
Publicul nedumerit.

Dete însăși «Zeflemeaua»
Marele sale mirări curs:
Cum nu și-a făcut damblaua
Ca să fie un discurs?

D'ast fapt ducîndu-se vestea
Ca despre un popă tuns,
Cercetau zilele-acestea
Și am și găsit răspuns.

Precum știți, Boris Bonceff,
Un student pur sang latin(!?)
Și alții s'au dus la chef
Pe la Roma și Turin.

Madam Smara, ștînd aceasta,
Ca să plece vru cu ei,
Dar studenții i-au spus: basta!
Și plecară singurei.

Cum e dînsa simțitoare,
(Și de asta n'o acuz),
Eminenta scriitoare
Leșină l'acest refuz.

Va! Zadarnic pregătise
Un discurs monumental,—
Șapte-zeci de coale scrise
C'un dictando genial!

Și ast-fel — soartă nendurată! —
Cînd Mascagni 'n gar'a fost,
Dînsa era leșinată,
Deci lipsi... Marte din post!

Jorj Delamiđil.

FOTOGRAFIA GENERALULUI MANU

D. general Manu iubește Iași la nebunie. Departe de Iași, d. general Manu se simte nefericit și — vai — soarta îl condamnă să domicilieze în București.

Nu-i pentru prima dată când un oraș inspiră asemenea înflăcărare pasiuni. N'avem oare înainte-ne exemplul ce va deveni istoric al amorului dintre d-nu Leonida Condeescu și surbea Mizil? D. Leonida Condeescu e amoretat atita de orașul ce a avut onoarea să 'l vadă născându-se, în cit, v'aduceți aminte, vrea musai acum cit-va timp să mute Curtea de casație și chiar podul de peste Dunăre la Mizil, și nu s'a dat învins pînă cînd n'a obținut ca măcar trenul expres de Berlin să se oprească o jumătate de minut și 14 secunde în gara Mizil. Nu-i bijuterie cit de scumpă pe care un amant să nu o vrea pentru a împodobi pe stăpîna inimei lui!

D. general Manu s'a gîndit să ofere și d-sa iubitelui său Iași un dulce semn de dragoste. Dar ce? Aici era greutatea. Indrăgostiți, siliți să trăiască departe unul de altul, își oferă de ordinar șuvițe de păr închise în medalioane. Acest obicei, însă, ne fiind încă introdus în moravurile politice ale conservatorilor februaristi, d. general Manu nu a putut trimite la Iași prețioase fragmente din părul d-sale sau fire din mustați și din napoleonicu-i barbison. E regretabil. Căci, măcar din acest unic punct de vedere, s'ar fi arătat superior d-lui Carp, adversarul d-sale, care greu ar putea oferi cui-va un atare suvenir capilar.

În privința asta, capul d-lui general Manu e mult mai bine înzestrat de cit al d-lui Carp care e gol pe din afară, pe cînd al generalului e vice-versa — ca să zic așa.

Amanții, însă, mai au un mijloc pentru ca — departe unul de altul — să 'și aibă pururi în fața lor imaginile scumpe. Acest mijloc e: fotografia.

Vorba cîntecului din «Micul Dor»:

Cînd ore de întristare
Vor tulbura mereu
Frumoasa 'ți inimă,
Tu vezi portretul meu!

D. general Manu n'a mai stat pe gînduri și a trimis la Iași, clubului conservator, — nu celui No. 1 carpist, ci celui No. 00, — a trimis zic fotografia d-sale. Ba încă a însoțit-o și de o scrisoare autografă, ca împărății cînd catadicesc să facă asemenea cadouri. A, autograful d-lui general Manu este tot-d'auna foarte interesant pentru profesorii de caligrafie, gramatică și sintaxă și, mai cu seamă, pentru ziarul «Zeflemeua».

Iacă, la 'ntimplare, să punem mîna p'o frază din scrisoarea în care era învelită poza generalului:

«Nu putea fi pentru mine o mîi mare onoare, de cit a fi nelincetat present în mijlocul concetățesilor ieșeni, cari m'au adoptat, cu atita iubire și cu repetite demonstrațiuni, ca frate al lor».

D. general Manu nu știe că în codul civil (Titlul VIII, Articolul 309—324) nu se vorbește de cit despre adopțiunea copiilor, iar nu și despre aceea a fraților, nepoților, cumetriilor, etc. Dar ce-i pasă unui bărbat cazon ca d-sa de un fleac de cod, care-i țivil! Deci, d. general Manu este și rămîne frate adoptiv al cetățenilor Ieșeni, un fel de frate de cruce cum zice poporul, și — pentru ca d. general Manu este un frate de o vîrstă respectabilă — Ieșenii sînt datori să-i zică «nene generale».

O să fie un adevărat pelerinaj la clubul din Iași. Toți vor alerga să vadă, să admire, neprețuita fotografie. Mai mult: în vreme de secetă, adică de opoziție, acest scump talisman, va fi scos probabil cu alaiu pe uliți, ca moaștele sfintei Paraschiva, pentru ca Dumnezeu să se îndure să reverse asupra pravoslavnicilor februaristi o ploaie de... paltoane și slujbulițe!

Noi sfătuim pe venerabilul d. Gr. Kogălniceanu, președintele clubului din Iași, să facă așa în cit toți ieșenii să se bucure de vederea fotografiei marelui om. Să se fabrice ace de cravată cu poza generalului pentru bărbați; să se facă broși, mărțișoare și amulete cu aceeași poză pentru dame; să se bată medalii comemorative; să se reproducă fotografia aceasta în mii de cărți poștale ilustrate; pe oule roșii de la Paști, să nu se mai încondeze banalele desenhuri tradiționale, ci să

— Copie după fotografia trimisă

se zugrăvească trasăturile figurei martiale a acestui ilustru general român pe lîngă care gloria generalului Bonaparte sau celebritatea generalului Boulanger vor fi eclipsate!

Iar eu, modestul cronicar, închinîndu-mă smerit în fața portretului «fratelui adoptiv», îi zic:

— Mon général, cette photographie... c'est de la pose!

Manu clubului conservator din Iași —

P. S. In ultimul moment aflu că leșenii, nesăturindu-se numai cu fotografia fratelui lor adoptiv, au trimis o delegație ca să 'l implore să dăruiască clubului o serie de vederi cinematografice reprezentând pe d. general Manu în felurite atitudini și mișcări ale vieții sale publice și intime: d. general Manu la tribună, tabloul I, d. general Manu bindu-și dimineața cafeaua cu

lapte, tabloul al II-a, d. general Manu moțând în parlament, tabloul al III-a, și așa mai departe.

Fotografia nu-i de cit o hirtie neanimată; scenele cinematografice însă au avantajul d'a immortaliza nu numai liniile feței d-lui general, ci și gesturile lui. Ieșenii vor avea ast-fel pe d. general Manu în acțiune, vecinic în activitate, și asta nu-i puțin lucru pentru un militar pensionar.

Ah, dacă s'ar combina și fonograful cu cinematograful... ce-am mai petrece! Eu unul m'aș stabili cu «Zeflemeua» la Iași.

Turascen.

O SONDĂ CU PICIOARE

Ziarul «Democratul» din Ploești serie :

•De la Cimpina ni se spune că lucratorul M. Tanăsescu aflat în serviciul unei sonde de acolo, cazind de pe acea sondă i-a rupt piciorul drept într'un mod grozav etc....»

SPIRIT COMERCIAL

Pierre Véron povestește următoarea întâmplare petrecută în atelierul unui mare pictor din Paris, ale cărui tablouri, deseneuri, în sfârșit tot ce produce, se vind ca piinea caldă.

Un negustor de tablouri, ovreiu, se prezintă la celebrul maestru să cumpere ceva.

— Regret, răspuse pictorul, n'am nimic, tot ce am avut am vindut.

— Un desen, o schiță cit de mică...

— Absolut nimic.

Ovreiul salută și porni să plece, dar se întoarse de la ușă și întrebă :

— Maestre, nu știți dumneata pe unde trebuie să apuc ca să ajung în strada Chabrol ?

Pictorul îi explică : uite s'o iei așa, pe urmă la dreapta, apoi la stînga, și...

— Mă rog, nu prea înțeleg, zise ovreiul.

— Stai atunci să-ți fac un plan cu creionul.

Pictorul luă un creion și trase pe hirtie cite-va linii spre a-și completa explicațiile de mai sus.

— Mersi, spuse ovreiul, acum am să te măi rog ceva...

— Ce ?

— Te rog iscălește-te pe bucațica asta de hirtie.

— Pentru ce ?

— Pentru că găsesc eu o ocazie s'o vind cu 500 de lei în America !

SOCIETATEA OAMENILOR RUȘINOȘI

Noi ăștia, vr'o patru băeți unul și unul, innemerisem într'o seară la berărie, cu care prilej constatarăm că suntem cei mai rușinoși oameni din lume. Așa de pudici, în cit ne era imposibil să privim fără să roșim paharele goale ! Nuditatea lor ne scandaliza și, pentru că nu puteam s'o acoperim cu mitologica toae de viță, ne mulțumeam s'o astupăm cu zeama de viță.

Măi mult : cînd fu la plată, nimeni nu îndrăzni să plătească cel d'întîi consumația, atît de sfoși și de rușinoși eram, în cit preferarăm să rămînem chelnerului datori.

Văzind această rară potrivire de caractere, unul dintre noi luă cuvîntul și spuse următoarele :

— Măi, ne brodirăm aici la masă numai băeți rușinoși ! Într'un secol cînd nerușinarea se resfață atotputinte pretutîndeni, în mijlocul unei societăți fără rușine, n'ar fi oare bine ca noi să înființăm o societate a oamenilor rușinoși ?...

Văzind semnele noastre de aprobare, oratorul continuă :

— Să ne constituim într'o societate al cărei prim scop să fie a curăța limba de toate expresiunile indecente, înlocuindu-le cu altele măi puțin jignitoare pentru niște urechi pudice ca ale noastre.

— Da, da, să curățim limba romînească, strigarăm noi în cor.

— Uite — reluă oratorul, — chiar în cuvîntul «curățim», nu băgați de seamă că se găsește o silabă absolut pornografică pe care n'ai putea s'o pronunți cu glas tare într'o adunare de oameni rușinoși ca noi ?

— Așa e ! Rezon ! răspuserăm noi. Dar cu ce s'o înlocuim ?

— S'o înlocuim cu alt-ceva măi cuviincios... spre exemplu : în loc de «curățim», să zicem «popoățim», și să ne angajăm solemn ca—ori unde vom întîlni silaba cu pricina — să-i substituim echivalentul ei decent.

Propunerea fu admisă și, chiar imediat, o puserăm în practică.

Grație acestei idei ingenioase, îmbogățirăm limba romînă cu următoarele cuvinte, a căror traducere o lăsăm pe seama cititorilor cari nu sunt pudici ca noi :

Popotea regală, popoios, popomale, Georges Popoteline, popobă, popoechiu, spopot, impopocătură, repopos, poposiv, ciupopo, expoposiune, compopos, popocă, popoaj, lipopociu, poposă...

În curînd, pardon, în popoind, «societatea oamenilor rușinoși» speră să scoată un dicționar în care limba romînească să fie absolut purificată de tot ceea ce-ar putea bleșa pudoarea delicată a celor pudici.

Kiriac Napadarjan.

SEARĂ DE MARTIE

Spîterul Dîn se plimbă pe podu-Mogoșoaie,
Pe seară minunată, un ceas cam după ploaie;
Sus stele-o spuță 'n ceruri, mirifice scîlpesc,
Pe pod coate mindre, ce ochii 'ți ulăesc,
Cu splendide mătăsuri, lipite strins de carne,
— Femei ce n'au alt-lucru de cit să pună coarne,
Ca fulgerul de iute, trec în superbi muscali,
Urmate de privirea gomoșilor banali.
E-un aer cald, molatic, intens și voluptos
Plin de parfum săgănit, aprins și capitos,
Ce-î turbură simțirea și-î dă furnică sub piele,
Făcîndu-l să împartă la fete dulci bețele...
Și vede solduri runde, în mers ușor ritmînd
Mișcări provocatoare, ce 'n fragedul lui gînd
Trezesc dorințe lubrice de afrodisiac,
Ce se 'nfiară 'n spazmul nebun și orgiac,
Și mîna lui cu cîndă se lasă 'n buzunar...
Se pipăe... și vede: nici urmă de dînar!
S'atunci se 'ntoarce-acasă, cu gîndul la astuși,
Și piu'la zîna 'n patu-î ce visuri!... ce soluși!

Octav.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Pitești

Prîmîm la redacție o broșură intitulată «Morile ca focar de propagare a teribilei boale pelagre», datorită (broșura, nu pelagra) d-lui N. G. Paul cofetar din Pitești. O fi avînd dreptate autorul să susție că morile produc malaiu stricat, dar din citirea broșurei ne-am convins mai mult despre adevărul că unii oameni au obiceiul să vorbească despre tot ce le trăz-
nește prin gînd ca niște mori stricate.

Un model de stil spicuit la intimplare:

Făcînd cunoștință cu morarul după ce mai intil i-am spus că avînd niște afaceri prin acel sat, am fost atras de șgomotul morii, ast-fel că de curiositate am venit și eu pe acolo; 'i-am mai spus, că nu ar fi bine ca malaiul de oare-ce este cald să 'l mai lase cite-va ore intins pe o rogojină ca să se răcească îndestul, și apoi să și 'l pue țărani în saci? Nu am apucat să termin bine această propunere, că odată vad pe Ungur ca încruntă sprincenile la mine, și 'mi vorbește țanțoș, că ce are loc să țină atîta dobitoci acolo ca să 'l încurce în moară? el abia are loc pentru el, ce îi mai trebuie și acest bucluc pe cap. De afară nu era chip să-î spun a-l pune că ploaia. Foarte bine zic, dar cred că acest malai pînă acasă o să se încingă și ast-fel țărani o să-l mănince stricat; 'i-am mai spus de-asemena că ca om nu sfătuește pe țărani cînd sosesc acasă să și ia malaiul să 'l întinză, spre a nu se mucigăi. Mi a spus că asta nu e treaba lui, puțin îi pasă de ce se va intimpla pe urmă, îi am mai atras atențiunea și asupra pietrelor, că sunt prea tocite, făcînd malaiul cocos iar nu făinos. O dată văz pe ungar că se revoltă, și începe a injura pe fochist să dea forța mai mare la locomobil că 'l bagă în noapte cu atîtea dobitoci ce se găsesc în moară.

...De unde rezultă că în țara asta este... ceva mai rău de cit pelagra: este mania acelor cetățeni onorabili cari, în loc să-și vadă de treburi, s'apucă de scris.

Uite, fără să cunoaștem pe d. N. S. Paul, dar suntem convinși că d-sa știe să facă indiene, savarine, baclavane și alte zaharicale cu mult talent. Atunci, de ce naiba n'o fi lăsînd pe doctori să se o-

cupe de pelagra? Ce-ar zice d-sa dacă un medic, de exemplu d. dr. Păltineanu căruia îi dedică broșura cu pricina, s'ar lăsa de doctorescul meșteșug și s'ar apuca să confecționeze pricomîgdale și cofeturi?

Zău d-le Paul, lasă-te de beltele scrise și continuă a face beltele de gutuș, că alea's mai gustate de public.

Trivaly.

În curînd va apare un volum de nuvele intitulat

FLORI DE PRIMĂVARĂ

și datorit d-lui Ioan P. Manolescu.

PLEBISCITUL ARTISTULUI BREZEANU

Din lista numărului trecut 163 lei bani 60.

Puiu de la teatru cu tot neamu, I. G. Nenișeanu, Nicu Bidulescu, elev în școala de Arte și Meserii, Elisabeta Zincu, Eliza Zincu, Friderica Zincu, Frideric Zincu, Costică Gesticone, S. Vasilescu, G. Lazari-
ride, arendașul moșiei Hanu Conache, Decaro din Ploestî, Frații baroni de Tananariva: Gelo, Ișcu și Sandy, David Cobb, Costică Parascivescu, A. Z. Patin, Herman Kohl, Robert Rotschild, I. Corneliu, T. Socolescu, T. Otin, A. Zagoritz, Polizu, N. Stănescu, Smarandescu, Bocănic, Al. Apostol, Andrei Tremurici, Grigore Bacanu, Ghiță Naumescu, N. Brînduș, Elisa Raicu, Cyaky, Elisabeta, Pompeu, Valeria, Un băeat bun, Smugure, Frunză, Băiat vesel, Pupuiu, Nataluță, nenea Ianu, Politicosu din Craiova, F. D. Filip, Linica Anagnostache, Cătișor Orman, Gigi G. Orman, Linica Tirnoveanu, Jenică Cumpănaș, Aurora Cumpănaș, Titu Cumpănaș, Angelica Tirnoveanu, Lucreția Tirnoveanu-Moșăfel, Mița Tirnoveanu, Teresa Zimmermann, Traian Tirnoveanu, Leanca Manoilescu, Tigruș Zizicescu, Zizica Tigrușescu, Iani P. Tica, Nicolachi P. Tica, Parasciva P. Tica, Petre Cota, Craiova, Marișica Jipan, Gică Jipan, Sir Clodoald K. Prean-Bull, Alexandrina Köver, Suzana din Craiova, Ilie Cițu, Cele 3 grații: Mari, Liza și Ana, Madame Adeli,

Pompi & Pisti, I. Zerva, Marioara Ionița Radu, Robert, Ledi & Diana, Caliopina Vulturescu, Kină & Riti Vulturescu, Rudecu 10 amici, Dimian L., Dimian C., Lorent Albert, Montauranu, d-na Montauranu, și viitorul copil, Otto D., Cescu T., Ilarie Chendi, Dima L., Stoencescu N., Forțu Gr., Ionescu Bujor, Ionescu Boteni, Antonescu Preda, Popovici N. Ionescu T. George, Pal ta Măgulăreanu, Sevalet Măgulăreanu, Estompa Măgulăreanu, Ohrida și Stomache, Gurada, Floridor și trei amici ai săi, Familia Manolescu George, primarul Sinaei, compusă din 7 membri, L. Brezeanu, G. Brezeanu, magistrat, Linica Brezeanu, Grigore Brezeanu, student și autor dramatic, Zizi, Tița Cămila, Lina Japoneza, St. Bleonțu, Ludovic Lazăr, Iuli, Gheorghita, Const. Vlădescu, Al. Carcalețeanu-Muscel, Al. Munteanu-Tecuci.

În total s'au scris lei 170 bani 50.

Odată cu aceasta, declarăm închisă subscripția pentru decorația și viea artistului Brezeanu.

În numărul viitor, comitetul de inițiativă va publica o interesantă dare de seamă asupra gestiunei sale financiare.

A apărut volumul:

SPRE INFINIT

Versuri de d-ra Maria Popescu
Îl recomandăm călduros cititorilor.

În curînd va apare:

DIN POZNELE VIEȚII

un volum de schițe umoristice de ALEXANDRU CAZABAN.

FAINA

Moara Andrei Popovici

Obor, Târgul Moșilor

— BUCURESCI —

Anunță pe d-nii fabricanții de pâine și comersanții de făină că vinde făina cu prețul de fabrică.

— A se adresa sați la administrația morii sați la biurolul din str. Lipscani No. 88, în fața grădinei Sf. Gheorghe.

MEDALIA DE ARGINT
CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ
Produselor farmaceutice
ROMÂNE
LA EXPOZIȚIA DIN PARIS
1900

FARMACIA
ALTÂN

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCURESCI

INSTALAȚIUNE SPECIALĂ
PENTRU
OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
PENTRU
— ANALISE DE URINA —

OVULE SI SUPOSITOARE
DE
GLICERINA SOLIDIFICATA
(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

